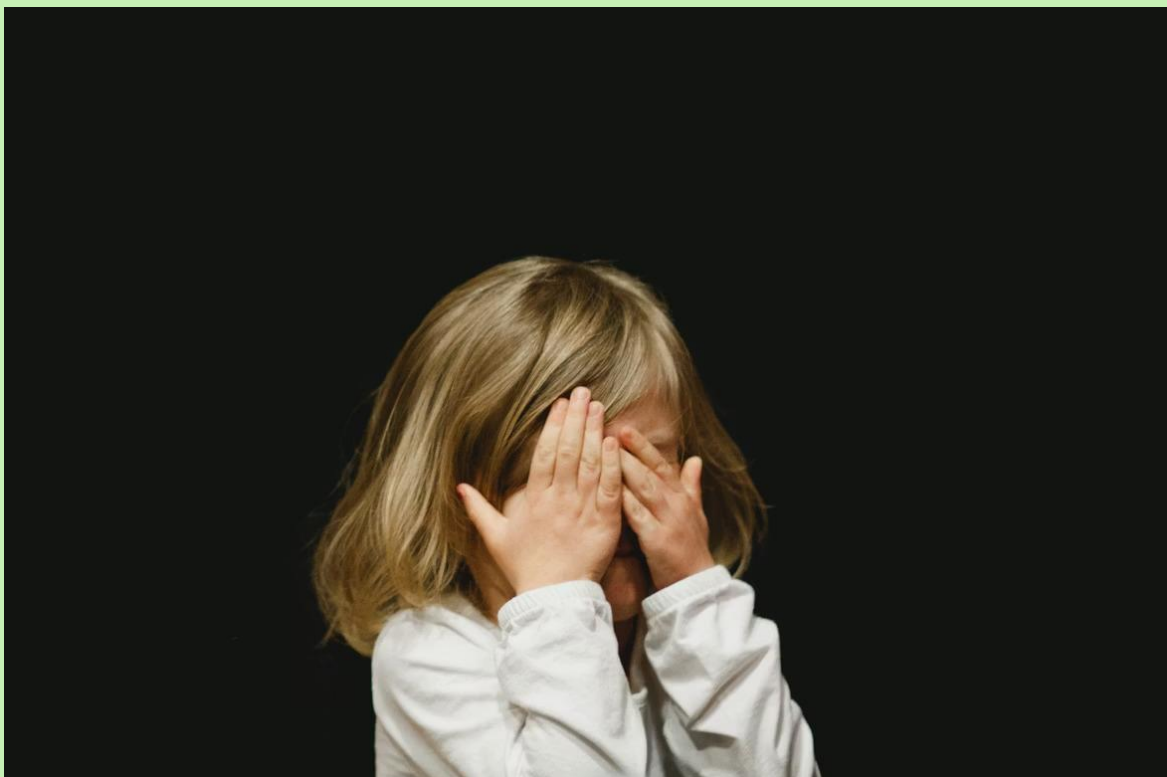

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
4t Diumenge del Quaresma 2026 – Núm. 3566

Fangeig

Em preparo per l'estona de pregària. Avui em proposo tapar-me els ulls més que no pas tancar-los. M'adono de la diferència en el gest. El greuge és el mateix: no veure-hi. La voluntat de tancar-los és una. El que em mou a tapar-los, és una altra. Potser el gest se m'instal·la a l'ànima. Així, amb les palmes de les mans damunt dels ulls, m'adono de l'impediment per veure-hi ve de fora. Amb tot, són les meves mateixes mans les que m'ho impedeixin. Em faig conscient del que suposa no veure-hi sense haver-ho escollit, sense comptar amb la meva voluntat. M'hi he trobat, com el cec de naixement. Em faig conscient del que albiro a veure mentre em tapo els ulls. Així escolto [Jn 9,1-41](#).

M'adono que la ceguesa no volguda pot ser guarida. M'adono que passa per reconèixer que no hi veig. Comença per un desig: voler-hi veure. Assumeixo les conseqüències d'aquest voler veure-hi.

M'aturo a fer llista mental de tot el que ara, sense veure-hi, voldria estar veient: potser l'espelma o icona que tinc en el meu espai de pregària, potser la llum del sol que entra a l'habitació, o simplement el color de la paret del lloc on em trobo. Amplio aquest desig de veure-hi: saber del color del mar o del cel, guaitar una flor, aturar-me en la fondària de la mirada cara a cara... veure pau en aquest món trencat... Què m'empeny a demanar de veure-hi?

Per guanyar en aquesta mirada, se'm convida a enfangar-me, a anar més avall, o tocar fons. Encara més: a ser submergida en el fang per altres. Com més fang veu la meva vista, com més enterbolit ho veig tot, més aprop puc estar de la mirada clara, de la Llum. En aquest fangeig, no hi falta la indagació, amb un to fiscalitzador: qui en té culpa de la meva ceguesa? Qui ha dit...? Qui ha fet...? Com? Quan? On? Puc caure en el parany de fiscalitzar, interrogar uns i altres, buscar raons que m'obrin els ulls. Amb tot, soc jo interpel·lat, interpel·lada, puc sortir del parany: faig memòria dels fets, la veritat, sense judicis ni valoracions. Potser m'animo a descriure què fa que hi vegi, tot i els ulls tapats. Potser més enllà de descriure, em dispo a mostrar com, a ulls tapats, arribo a veure-hi clar.

"L'atenció, en el seu nivell més alt, és idèntica a la pregària.

Dos ocells, companys inseparables, descansen sobre la mateixa branca. L'un menja el fruit de l'arbre; l'altre observa, sense menjar."

(Simone Weil)

"Lava con barro mis ojos"
Salomé Arricibita

En el Parenostre d'avui demano la Gràcia de reconèixer les cegueses que m'impedeixen identificar el que És, el Qui És. Demano fer atenció, centrar la mirada. Obrir uns ulls que han passat pel fang, que saben què és no veure-hi. Els dispo a mirar més enllà. Afino a veure presència de Déu més enllà del que la vista em porta a identificar.